

ATDHEU IM I DHEMBJEVE

ADEM ZAPLLUZHA

**ATDHEU IM I
DHEMBJEVE**

Redaktor:
Lumturi Lume Plaku

Recensent:
Lumturi Lume Plaku

Lektor:
Veli Veliu

Piktura në ballinë :

Besim Lutolli - Beci

ATDHEU IM I DHEMBJEVE

ADEM ZAPLLUZHA

ATDHEU IM I DHEMBJEVE

Shtëpia botuese
TRENDI
Prishtinë 2020

**PATA FATIN TË LEXOJ NJË LIBËR
ME POEZI, ME KUPTIMIN E
VËRTETË TË FJALËS”.**

Lumturi Lume Plaku, shkrimtare - poete

Poezitë e poetit të talentuar Mësues Adem Zaplluzha, në çdo varg janë të arritura të përsosura dhe jam e sigurt që çdo lexues, do t’i lexoj me ëndje e kënaqësi, pa humbur asnjë fjalë. Që në rreshtat e para, pa më pyetur, më morën për dore e më shpunë të përjetoj botën shpirtërore të poetit, atë botë, ku zemra, e influencuar prej influencave nga më të ndryshe, si me pa frymë e gulçimë godet kraharorin, sikur kërkon rrugët për të dal.

PA E PËRJETUAR VDEKJEN E GURËVE
“Me vdekjen e zërit, Përqafova lisat, Nga
shpirti im shkula dhembjen
Gjëmën ia fala Valbonës, Dhe si i rilindur ia
dhashë flatrave...

Më prezanton një zemër, që zien vullkan.
Herë ,herë, ky vullkan shpërthen në llavë me
fjalët e një biri, që është i dashuruar e krenar
për origjinën e lashtë e heroike të vendit të
tij, të këtij vendi, ku në shekuj ka mbajtur e

rrit, një popull kreshnik. Burrërisht numëron vlerat dhe bukuritë, sidomos bukuritë e rralla të Valbonës, që nuk mund të gjenden në asnjë vend tjetër të botës. Vargjet e poetit, magjishëm, na fusin në një botë përrallore, por që në fakt është gjithçka, reale

KËNDONIN TOK ME DRAGONJTË E DRAGOBISË

“Askund në botë ,Si në atdheun e etërve të mi,Nuk çelin gurët, Këtë lloj dashurie kaq fantazmagorike”

Një gur lind nga guri, Kurse tjetri vdes mbi shkumën e bardhë, Ose në lotin e brishtë të Valbonës, Lindin me qindra gurë të stralltë Mbi dallgët e lotëve të gëzimit, Gjithmonë kanë kënduar Homerët

Flokët e thinjura të stinëve, Burrat nuk i ndalnin këngët maje krahu

Këndonin tok me dragonjtë e Dragobisë.”

Herë ,herë, prej vullkanit të shpirtit të poetit dalin llavë me fjalë të ashpra, plotë nervozizëm, vuajtje, me ankth e shqetësim, që si një klithje zgalemi ngjiten deri në shkrepat më të larta, duke protestuar për pa drejtësitë shekullore e pa numërim, që i bëhen popullit të tij prej atyre, që nuk janë ngopur e s’ngopen asnjëherë e si një tërmet

fatal, e tundin për ta shkatërruar gjer në themel.

Si bir, NË ATDHEUN E ETËRVE, poeti përjeton kujtesa të hidhura vuajtjesh ... krenari që edhe gurët tregojnë legjenda ... urrejtje për armikun shekullore e këto me shumë kujtesa të tjera e kthejnë atje, “ku gurët pikojnë legjenda ... Ku në gjoksin e një nëne të murosur përtypej uria e zezë e me dëshpërim vargu ther prej shkaktarit të dhimbjeve; “Ky varr i askujt po dënes në truallin tim. Ndoshta varri i bishës së ngordhur, e cila ende frymon urrejtje”.

Me nervin në fjalë e me aftësi të rrallë, poeti atë, që dëshiron ta shpreh, di ta derdhi artistikisht, me vargje të pasura e veshura me figuracionet letrare të të gjitha ngjyrave. Armikut, që në embrion, i hedh petkun e ngjyrës së zezë të intrigës, ligësisë, ngjyrën e errësirës, që fsheh gjithë poshtërsitë. Po ashtu mjeshtërisht, fjala e poetit, vdes armikun, duke e ngrirë që në vezë, pa u lindur.

NGRINË VEZËT E ZEZA... ” Më kujtohet si sot, kur i gjetëm te shkëmbi i murrme, vezët e ngrira të një korbi. E korbi i zi ende përpëlitej nga frika Më duket se i vdiqën të

gjitha krakëllimat. Aq më pak të krakëllijë ky shpend i zi”

E në fund, mbasi ja ngrin vezët e zeza, poeti, me zërin e rreshtit të fundit, si shpalosje, ngrehet deri në qiell dhe e mbyll duke dhënë një shpjegim burrëror e shumë krenar... “Atdheu e dykrenorëve, nuk i përtypë këto dhembje”

Shpirti i shumëvuajtur për kushtet e vështira të vendit të tij, me dhimbje, nëpërmjet shkronjave, në varg, pikon lot.

Nuk mund të më rrëshqiste prej syrit, thirrja aq e butë dhe e ëmbël e këtij burri të fortë, që me keqardhje sikur flet me zemër në duar, i drejtohet mikut tek poezia” QË MËSYNË AQ EGËRSISHT”

“Po deshe miku im, ulu këmbëkryq në sofrën e krenarisë së këtyre gurëve. Ulu dhe përjetoje si në ëndërr, zhgjëndrën e lindjes tënde”, por shpejt vargu kthehet në një pasqyrë krenarie të merituar për traditën e mikpritjes e për trimëritë e burrave me emër në histori.

Ky popull edhe se vuan, nuk përkulet dhe krahas bujarisë në zemrat e tij rritet edhe aftësia të ruhen e heroikisht të mbrohen prej armikut

“Këta shkëmbinj dhe këta male, dinë të japin bukë, kripë dhe zemër, por edhe dinë të ja zënë frymën, dhelprës së egër të stepave
Këta male të mira, këta shkropa të dëlira, nga shpirti i tyre krenar, nxorën Mic Sokol
E Bajram Curr.

Ashtu si shpresat ngelur heshtur, që fillojnë të ndriçojnë prej efektit të diellit të porsa dalë, edhe shpirti i poetit bie në festë e mbush vargun plot emocione.

Figuracionet letrare tek poezia “KUR VALLZONIN SHTOJZOVALLET”, kanë një forcë të madhe që çdo varg na e prezantojnë si një festë, që po atë forcë mbush dhe lexuesin me plot emocione gëzimi.

Janë emocione gëzimi, për Valbonën,” “U gjendëm në syrin e gurit, i përjetuam imazhet fantazmagorike, por prapë se prapë
Valbona kjo nuse e maleve, buronte nga plazma e qiellit”

Emocione, sepse më në fund,” Te Lugjet e Verdha, për herë të parë fluturuan zogjtë, u zgjuan nga legjendat, gurët e fjetur...”

Emocione sepse,” Në hapësirën e paanë i pamë dykrenorët”, sepse “Pamë edhe vallen e lashtë pagane, atë lojë të shpatave, si në

kohën e Gjergjit, kur vallëzonin
shtojzovallet, vallen e vdekjes së gurëve”
e në fund tek vargu emocionet ngrehen si me
brohoritje,
” kur nga zemra e gurit të kuq si vullkan,
shpërthyen fluturat e kaltra të lirisë”

Mrekullueshëm!

Kush vallë do na e paraqiste kaq bukur, me
një poezi kaq të shkurtër të kaluarën e gjatë e
të vuajtur të një populli dhe më në fund
emocionet e fitores?

Shpirti i poetit është shumë i ndejshëm.
Ndjeshmëria e tij shihet qartë tek
ndryshueshmëria e të shprehurit në varg. I
drejtohet Valbonës me fjalë të buta e të
ëmbra e shpjet kthehet në trishtim, tamam
sikur mbi një valle, që kërcëhet mjaft bukur,
bie një lajm helm. Kuptohet qartë sa dhëmb
zemra e poetit:

“Valbona krenare, shikonte tërë habi
imazhet e ylberit të posa lindur, Kurse nën
hijet gurëve të murrme, përbiroheshin
kalorësit e së nesërme”.

Edhe se poetin e pamposhtur dhe
burrëror nuk e kam pranë, nëpërmjet
vargjeve, i kuptoj vuajtjen e tij shpirtërore.
Dhimbja për Mëmëdheun është e madhe dhe

e pa shmangshme; dridhet mali, gulçon deti,
është thikë që dhe qiellin e çan, e burri edhe
pse më fsheh syrin, e kuptoj që qan

Titulli i librit ATDHEU IM I DHEMBJEVE,
e vret gjer në palcë. I dhëmb fati i atij
popullit të lodhur e më shumë humbja e
shpresave, zhgënjimi, që mbas përpjekjesh të
mëdha, ngeli gjithmonë i plagosur

“Kjo tokë e ky Atdhe i etërve, çfarë nuk
përrjetoj nga thonjtë e të huajve

E grithën dhe e shqyen deri në palcë, por
megjithatë, kush e di se sa vdekje i mbijetoi

I ndali dyndjet e stuhive, mbi shpatullat
gjigante. Ndërtoi kalatë e pathyeshme

Atdheu im i tufaneve, Atdheu im i
dhembjeve, që kurrë nuk t’u shëruan plagët”.

Megjithatë, poeti guximshëm, mundohet që
dhimbjet t’i kthej në forcë, duke u

ngushëlluar me pavdekësinë. Ky popull i
vuajtur, nuk vdes kurrë. E krahason me

feniksin, me Perëndinë, të fortë si guri etj. Ja
pak vargje të poezisë;

” PËR TË MOS VDEKUR KURRË”

“Por mbase i shëmbëllenin feniksit, Në çdo
katrahurë, U lindëm mu nga këta gurë, U
lindëm si perënditë, Për të mos vdekur kurrë”

Mënyra e të shprehurit të poetit është rationale, por me një densitet të lartë, në mesazh, ku duke zbërthyer një poezi mund të shkruhen dhjetëra faqe . Pas çdo psherëtime, o rënkimi ai vendos si mjekim, apo si frymë të gjallesës, disa metafora ngushëllimi për të dhënë shpresë edhe kur nuk ka asnjë grimcë. “Ishte i sertë dimri i acartë, Na e ngrinte gjakun nëpër damarë, Kurse pranvera nuk ishte askund, S’dukej në horizontin e mykur, S’dukeshin as shpresat e të pashpresëve.” Më thanë se është tepër vonë, Shiu i egër i shpërlau si për inat të gjitha pritjet, Mbase tani është koha, për dollinë e një shprese të pashpresë”

Vargjet e poetit janë si një mjet amplifikues, ku shprehin një mori idesh me tema të qarta aktuale e që me forcën e tyre bëjnë t’i dëgjoj edhe shurdhi. Diku, zëri i vargut del me një thirrje në dridhërimë, që i ngjan zhurmës së një guri, që ankohet me pasthirrmë dhimbjeje, sepse nuk mundet të zë vendin e tij. “

Vetëm titulli;” NJË POET PA ATDHE”,
drithëron!!!

“Atdheu s’qenka asgjë tjetër, Përpos një dhembje, Sa herë i zgjata duart ta preki lirinë, Ma shkurtuan gjuhën
Dhe ja se si kam mbetur, Një poet pa atdhe, Nga flokët e të cilit, Rrokullisen gurët e dhembjes”

Librin me poezi, “ATDHEU IM I DHIMBJEVE “, poeti e ka ndarë në tre cikle, ku të gjitha poezitë përmbajnë tema të qarta, të shkurtra, por shumë të thella në brendësi.

Në të gjitha poezitë, figuracionet letrare janë në pafundësi. Në këtë libër, disa ngjarje autori na i mbështjell rreth të adhurarës Valbonë. Shpesh poeti i drejtohet e duket sikur bisedon me të. Vargut i cicërojnë zogjtë e lirisë ... ngordhin e ngrin zogjtë e korbit e ardhacakët, që kanë prurë vetëm prapështi ... janë gurët e murrme e gri, që mban në brendësi legjenda e histori ... është lisi krenar, që krahasohet me burrërinë ... emra heronjsh e personazh të mëdhenj të pavdekshëm në histori ... shqipja dykrenore, që fluturon me krenari e të tjera figuracione letrare në pafundësi, sa një minierë flori
Janë poezi me puls, me nerv, me ndjenjë shpirti, ku më shumë mbizotëron patriotizmi, me tema me shumë vlerë. Kanë aq shumë

vlera sa që unë si lexuese jam gjendur në vështirësi për të zgjedhur më të mirën e tyre, sepse të gjitha janë si në një varg perlash me të njëjtën bukuri e madhësi. Bukuria e tyre qëndron sepse të gjitha janë të veshura me figuracionet letrare, ku nuk janë kursyer epitete e krahasime, me forcën, që të marrin e të fusin në botën e tyre ...

Duke lexuar këtë libër, kam njohur një poeti intelektual, i pasuruar me fjalë e që di ku i përdor e i pasur katërçipërisht me njohuri kulturore, historike të kohëve të shkuara e të kohëve, që jeton.

Është e bukur dhe me vlerë çdo njëra prej poezive e unë duke lexuar këtë libër mund të them:” PATA FATIN TE LEXOJA NJE LIBER ME POEZI, ME KUPTIMIN E VERTETE TE FJALES”. Urimet e mia për poezitë tuaja, poet i Madh Mësues Adem Zaplluzha

Cikli i parë
Atdheu im i dhembjeve

THONË SE KËTO LUGJE TË VERDHA

1.

E kujt është kjo natë
Kraçëllima e së cilës
Nuk ndalet më shumë se
Dymijë ose tremijë vjet

Unë kurrë nuk i pashë zogjtë
Duke kënduar
Te Lugjet e Verdha

Atje vetëm guri i murrmë
Këndon një baladë të lashtë
Më pat thënë miku im
Shpendi
Se në ato legjenda Homerike
Zogjtë e verbër
Vdesin pa fluturuar hapësirave

2.

Më duket se fillova të besoj
Në legjendën e gurit
Këtu ku u lindën perënditë
Edhe gurët janë të shenjtë

Ja ky gur i murrmë
Kur këndon maje krahu
Ka një zë fantazmagorik
Sa që zogjtë e verbër
Sa ora
Vdesin në fluturim

3.

Atje përtej atyre gjetheve
Ku këndojnë
Dhe vdesin burrat vertikalisht
Zogjtë nuk cicërojnë asnjëherë

Thonë se kënga e tyre
I shëmbëllen vajit të legjendave
Në grykën e Valbonës
Edhe gurët si njerëzit
Dinë të vdesin duke kënduar

4.

Këto Male të Mira
U lindën nga legjendat
Dhe një ditë domosdo
Do kthehen në legjendë

Unë isha tepër i habitur
Kur preka
Preka me dorën time të fishkur
Lotin e kristaltë
Të grykës së zanave
Preka dhe u ringjallën gurët e vdekur

5.

Larg përtej kësaj gryke
Dhe ëndrrave të legjendave
Si mbi mjegulla të plumbta dukej
Kulla e Mic Sokolit

I cili topit të skuqur
Me gjoksin shkëmb
Për t'ia zënë frymën vdekjes
Ja mbylli grykën

Ky qiell paska mbetur
Pa asnjë ëndërr
Vetëm uji i akullt i Valbonës
Ia përkujton si me mall
Legjendën e dasmorëve të shkëmbit

6.

Nuk di se ku më mbeti kujtesa
Nga sytë e mi të lëbyrtë
Nuk pikojnë
Por rrjedhin çmendurisht
Rrjedhin
Stërkalat e akullta të Nuses së pafat

Dikush deshi
Të ja gjymtoj duvakun
Mbi shtratin e gurtë
Të saj ngriti dhembjen
Dhe më shumë se dymijë vjet
Qante mjegulla e maleve të murrmë
Qante për fatin e gurtë të burimit

7.

Natë ferri mbi flokët e shkullura
Të rrapit kryeneç
Ku drurët gjithmonë vdisnin vertikalisht

Unë i njoh mirë
Më kujtohen dimrat e egër
Dhe kosat apokaliptik të vdekjeve
Me shije amoniaku

Asnjëherë netët
Nuk ishin të bardha këtu
Vetëm lokja
Me shaminë saj të bardhë
Imitonte dëborën
Mbi flokët e kreshtave të pathyeshme

Ah lokja ime e pafat
Pate mbi kokë një Shqipëri të grisur
E të copëtuar
Në shtatëqind
E shtatëdhjetë e shtatë pjesë
Dhe kurrë më nuk arrite
T'i shërosh plagët e gurëve

8.

Unë njoh një nënë
E cila lindi shtatë djem
E shtatë vajza
Si shtatë shtojzovalle
Dhe pa derdhur asnjë pikë loti
Ia dhuroi atdheut të gjymtuar

Këtu në këtë luginë
Ku u lindën perënditë
U lindën edhe burrat
Që e përbuzën vdekjen
Deri në vdekje

Nuk e njohën kurrë
Ose s'deshën të njohin
Shijen e verdhë të amoniakut
Gjithmonë vdiqën
Po në atë mënyrë se si vdisnin drurët

9.

Ulliri këtu rritej nga guri
Rritej si në legjendë
Mbillnim në mars
Dhe për shtatë vjet
E merrte dyfekun në dorë

Thonë se njerëzit nuk kanë kohë
Të presin aq gjatë
Që të piqen kokrrat e ullinjve
Para çdo stine
Kur ndizen zjarret e mëdha
Mu atë ditë piqen edhe ullinjtë

10.

Më ka lodhur e dërmuar
Kjo heshtje e pakuptimtë
Sa herë që patëm nevojë
Ne i krijuam perënditë
Sepse atdheu
Asnjëherë s'mund të jetoj pa Zot

Kurse Zoti i jonë
Ishte plaku i shtëpisë
Dhe i biri i plakut
I cili përgatitej
Për fljimin e fundit kur kërkonte
Ky atdhe i leckosur dhe i sfilitur

11.

Nuk di athua vallë
Mund të gjej ndonjë fjalë
Në degët e akacies
E cila çelë
Të gjitha llojet e luleve
Në shtatin e saj të vrarë

Ky peizazh i paparë diku tjetër
Mbase e ka shijen e mallkimit
Këtu as nuk vdesin
E as nuk lindin zogjtë
Thonë se këto Lugje të Verdha
U krijuan për hir të perëndive

ATJE LART TE MAJAT E QIELLIT

Këto pamje të mjegullta
Me shi të kristaltë
Po ma ngrinë lotin në sy
Kjo legjendë
Kur nuk do të mbërri
Deri te portat e mbyllura të gurëve

Unë njoh një pemë
E cila rritet në kopshtin e imagjinatës
Njoh edhe një njeri
Që e harroi emrin e vet
Këtu u lindën dhe vdiqën perënditë
Vetëm se e deshën atdheun

Ky lumë e kjo luginë e gjallë
Kanë vetëm një emër
Atje lart te majat e qiellit
Ende merr frymë Luani i Dragobisë
Si gjethet e njoma frymojnë legjendat
Frymojnë malet e përgjumura

NË ATDHEUN E ETËRVE

Kjo kujtesë e hidhur
Po më kthen diku larg
Po më çon deri te portat e ferrit
Dhe sërish më kthen
Në atdheun e etërve
Ku nga gurët pikojnë legjendat

Sa herë që hyra në palcën e pluhurit
E pashë dhembjen time
I pashë zogjtë e vdekur
Dhe tasat e konservave
Ku në gjoksin e një nëne të murosur
Përtypej uria e zezë

Ky varr i askujt
Po dënes në truallin tim
Ndoshta varri i bishës së ngordhur
E cila ende frymon urrejtje
Nuk di më kush jam sot
Dhe kush isha dje me këto plagë

I NGRINË VEZËT E ZEZA

Më kujtohet si sot
Kur i gjetëm te shkëmbi i murrmë
Vezët e ngrira të një korbi
E korbi i zi
Ende përpëlitej nga frika

Më duket se i vdiqën
Të gjitha krakëllimat
I ngjante gurit që heshte
Nuk thonë kotë
Se te Lugjet e Verdha s'këndon asnjë zog

Aq më pak të krakëllijë ky shpend i zi
Atdheu e dykrenorëve
Nuk i përtypë këto dhembje
Sa ora ngritët mbi vetveten
I ngrinë vezët e zeza

KËTU KURRË NUK SHKYÇEN DRITAT

Te këto thepa prej dëbore
Asnjëherë
S'kanë vdekur zogjtë
Gjithmonë i kanë pritur miqtë
Sipas dokeve të vendit

Këtu kurrë nuk shkyçen dritat
Gjithmonë janë të kyçura
Për miq
Po ashtu edhe për armiq
Që i shkelin këto troje në pabesi.

Nuk ka më mirë se kur dhoma
Mbushet me dashuri
Kroi rrjedh shtatë ditë e shtatë net
Me kanunin e lashtë të maleve
Presim dhe i përcjellim miqtë

Prishtinë, 22 qershor 2019

QË MËSYNË AQ EGËRSISHT

Po deshe miku im
Ulu këmbëkryq në sofrën
E krenarisë së këtyre gurëve
Ulu dhe përjetoje si në ëndërr
Zhgjëndrrën e lindjes tënde

Këta shkëmbinj dhe këta male
Dinë të japin bukë
Kripë dhe zemër
Por edhe dinë të ja zënë frymën
Dhelprës së egër të stepave

Këta male të mira
Këta shkropa të dëlira
Nga shpirti i tyre krenar
Nxorën Mic Sokol
E Bajram Curr

O malet tona të mira
Sa mirë i njohët miqtë
Dhe armiqtë
Që mësyn aq egërsisht
Të ju përpinë për së gjalli

PA E PËRJETUAR VDEKJEN E GURËVE

Me vdekjen e zërit
Përqafova lisat
Nga shpirti im shkula dhembjen
Gjëmën ia fala Valbonës
Dhe si i rilindur ia dhashë flatrave

Në mejdan u dola ardhacakëve të egër
Me rrapet shekullorë
I sulmuam kalorësit apokaliptikë
Nga bërthama e tokës
Shkulëm dhembjen e shpirtit

Valbona krenare
Shikonte tërë habi imazhet
E ylberit të posa lindur
Kurse nën hijet gurëve të murrmë
Përbiroheshin kalorësit e së nesërmes

Askush s'është në gjendje
Ta kuptoj dhembjen time
Pa e përjetuar
Lindjen e shkumëzuar të Valbonës
Pa e përjetuar vdekjen e gurëve

KUR VALLZONIN SHTOJZOVALLET

U gjendëm në syrin e gurit
I përjetuam imazhet fantazmagorike
Por prapëseprapë
Valbona kjo nuse e maleve
Buronte nga plazma e qiellit

Te Lugjet e Verdha
Për herë të parë fluturuan zogjtë
U zgjuan nga legjendat
Gurët e fjetur
Në hapësirën e paanë i pamë dykrenorët

Pamë edhe vallen e lashtë pagane
Atë lojë të shpatave
Si në kohën e Gjergjit
Kur vallëzonin shtojzovallet
Vallen e vdekjes së gurëve

Një nënë e madhe
Me shpirtin e saj i mëkonte trinjakët
Kur nga zemra e gurit të kuq
Si vullkan
Shpërthyen fluturat e kaltra të lirisë

NËNAT SHQIPTARE KURRË NUK QAJNË

Më duket se në këto kreshta
U lind Gjergj Elez Alia
U lind me një këmishë të padukshme
Për ta grishur lirinë
Në këto troje të lashta

Nuk i penguan plagët
As dhembjet
Shaloi atë kalë të bardhë
Për t'i dalë përballë Bajlozit
Për ta përmbysur vdekjen e zezë

Nuk është e vërtetë
Se motra i qante te koka
Nënat shqiptare kurrë nuk qajnë
Por për kundër dhembjeve
Ato dinë vetëm të këndojnë

ATDHEU IM I DHEMBJEVE

Një shpend gjigant
U ul mbi krahun tim
U ul
Dhe shikonte peizazhin e blerimit
Kurse Valbona krenare
Frymonte si rrapet e atdheut

Kjo tokë e ky atdhe etërve
Çfarë nuk përjetoi
Nga thonjtë e të huajve
E grithën dhe e shqyen deri në palcë
Por megjithatë
Kush e di se sa vdekje i mbijetoi

I ndali dyndjet e stuhive
Mbi shpatullat gjigante
Ndërtoi kalatë e pathyeshme
Atdheu im i tufaneve
Atdheu im i dhembjeve
Që kurrë nuk t'u shëruan plagët

NËN KALLDRËMET E LASHTË ILIRE

Si të fundosem
Në mbretërinë e këtyre gurëve
Unë guri i murrmë
I atdheut tim të sfilitur

Nuk di vallë athua ka mbetur
Kush pa të kafshuar
Ty dhe legjendat e tua
Ajo fytyrë e zezë kur e përpiu lahutën

Me cilin instrument
Na ka mbetur ta këndojmë
Ose ta vajtojmë Fishtën
Vranina ende nuk i ndali vigmat

Nuk u ndalën as britmat e gurëve
Nën kalldrëmet e lashtë ilire
Një enigmë edhe më e lashtë
Fërshëllen një melodi prej guri

PËR TË MOS VDEKUR KURRË

Si lubi dola nga shpirti i natës
Shikoj përreth
Një hon i pafund
M'i zgjati duart e metalta
Era mbi kreshta i krihte flokët e Valbonës

Ky atdhe dhëndri i pafat
Sa e sa herë u martua me nusen
Por armiqtë
Kurrë nuk e lënë rehat
Si egërsira i shkullnin rrënjët e dritës

Prej një sterre fundoseshim
Në errësirën tjetër të pafund
I përjetuam me ankth
Rrokullisjet e gurëve
I përjetuam golgotat e trishtuara

Por mbase i shëmbëllenin feniksit
Në çdo katrahurë
U lindëm mu nga këta gurë
U lindëm si perënditë
Për të mos vdekur kurrë

MË PRITNIN EDHE LISAT

Dola nga shpirti i gurtë
I luginës
Në fund të udhës
Më prite
Zana e këtyre maleve të gurtë

Më pritnin edhe burrat
Njëri më tha troç
Këtu për një burrë
Lëvizin e dhe gurët
Që s'kanë lëvizur kurrë nga vendi

Dola nga shpirti i gurtë
I luginës
Në fillim të udhës
Më prite
Një vashë me një gotë të kristaltë

Më pritnin edhe lisat
Me plisa
Më priste një nënë e madhe
Biri i së cilës
Mbeti peng i përjetshëm i Kosovës

KURRË NUK VDESIN NË KËTO SHKREPA

Më lodhën tregimet e gurëve
Si të dalë nga kjo natë
Dhe kjo legjendë
E cila po rritet si uragan
Mbi shkumën e bardhë të Valbonës

Këtu sërish më thanë
Se u lindën perënditë
Jo që s'besova
Por deshën të vërtetojnë
Se sa i mbajta në mendje lindjet

Një i moshuar më tha
Zotat e lindur
Kurrë nuk vdesin në këto shkropa
Vdekja e tyre është një tjetër lindje
Lindje e agimeve të bardha
Prishtinë. 23 qershor 2019

Cikli i dytë
Unë nuk vrasë as për të ekzistuar

SA SHUMË E URREJ VETVETEN

Sa shumë i urrej netët pa ëndrra
Të acarta me shije
Të përsosur metali
Netët lakuriqe si vetë jeta
E cila në asnjë lima
Nuk e lëshon spirancën

Netët e ngarkuara me dhembje
Të vetmuara
Si zogjtë klandestinë
Me thundra të kuajve të egër
Që parakalojnë pranë nesh

Netët pa gjumë dhe grindje
Më mirë një grindje e vogël
Se sa një natë e ngarkuar me vetmi
Sa shumë e urrej vetveten
Kur i takoj zogjtë lakuriq në errësirë

Edhe një natë si kjo sterrë e trishtuar
Pa fluturime zogjsh
Pa ëndrra
Kush e di se ku do përfundoj
Kjo ego e sëmurë njerëzore

DIKUR VONË HARRUAM SE KUSH ISHIM

Për të fluturuar
Nuk duhet të jesh zog
Gjeje një dhembje dhe krahasoje ditën
Me trishtimet e natës

Njerëzit kurrë nuk ngopen
Me shujtën e urrejtjes
Secilit person
I duhet diçka më tepër se urrejtja

Ashtu siç i duhet natës
Kuçja e ndonjë drite imagjinare
Andaj secili njeri ka nevojë
Për ta kuptuar forcën e gjelbërimit

Për të ekzistuar nga paganizmi
Pranuam krishterimin
Dhuna na shtyri të jemi kripto njerëz
Dikur vonë harruam se kush ishim

UNË NUK VRASË AS PËR TË EKZISTUAR

Më duket se në ajrin e ndotur
Shuhen të gjitha dritat
Ty të kërkoj
Në hapësirë dhe kohë
Kurse ti
Me hapjen e dritareve
I legalizon
Të gjitha të ligat e tua

Çfarë deshe nga unë
Kur më pyete se si quhem
Unë jam njeri
Kam një emër si ti
Por dallojmë shumë njëri prej tjetrit
Unë nuk vras as për të ekzistuar
Kurse ti
Këtë e bënë për pikë të qejfit

DUKE SHIKUAR ORËN E NDALUR NË STACION

Sonte nuk di asnjë këngë
As që kam kënduar dikur
Udhëve të dynjasë
Eca me vetminë time
Dhe në fund
S'pata vend se ku ta lëshoj spirancën

Nëpër mole takova anije të vdekura
Marinar të dehur deri në alivanosje
Femra të dala prej vetvetes
Që deheshin me aromën e kalbur
Të netëve të vona
Deheshin për ta mbytur harresën

Më kujtohen molet dhe marinarët
Që bridhnin platformave
Të kripura
Bridhnin nëpër traversat e kalbura
Të trenave endacak
Duke shikuar orën e ndalur në stacion

DJE FLUTURUAN NË ETER

Këto pak mjegulla
Mbase edhe nuk janë mjegulla
Megjithatë
Si oreol dhembjeje
Qëndrojnë mbi kokën time

Asnjë shpend nuk më bën hije
Ky diell i acart
I lëshon hejet mbi kokën time
Çfarë të bëjë me vetveten
Ku t'i fsheh duart e ngrira

Ka kohë që mbeta në shtrojerë
Nën rrezet e përflakuara të diellit
Ndjej ngrirjen e muskujve
Këto duar të huaja në trupin tim
Po i shkulin dhembjet e kujtimeve

Më duket se nuk kam më kohë
Po ikin edhe zogjtë e fëmijërisë
Dje fluturuan në eter
Kujtimet që mbetën peng
Nga koha e plagëve të hidhura

SHPONIN ASFALTIN E NGJYROSUR

Ishte një mëngjes i pazakontë
Nëpër mole takova
Luan prej mermeri
Të ngrirë
Duke fjetur te gurët e murrme të Valbonës

Pashë edhe disa lloje përmendoresh
Me pushkë në dorë
Dhe prej atyre
Që mbanin nga një tufë borziloku

Një nënë e moshuar
Bridhte prej një përmendoreje
Deri te tjetra
Mos vallë
Do e gjej të birin duke qeshur

E shiu i mermertë nuk prante
Stërkalat e metalta
Shponin asfaltin e ngjyrosur
Shponin
Si me thikë të topitur dhembjen e një nëna

MBASE TANI ËSHTË TEPËR VONË

Pas shiut imcak dhe stërkalave
Të grisura
Era ëndërronte portat e hapura
Sepse në lagjen tonë
Gjithmonë kanë qenë të mbyllura

Më kujtohet kur vdisnin pragjet
Kurse lumi i dhembjeve
S'kishte të ndalur me rrjedhën e çmendur
Gjarpëronte mes gishtave
Si ushejzat e verbëta në moçalishte

Ishte i sertë dimri i acartë
Na e ngrinte gjakun nëpër damarë
Kurse pranvera nuk ishte askund
S'dukej në horizontin e mykur
S'dukeshin as shpresat e të pashpresëve

Më thanë se është tepër vonë
Shiu i egër
I shpërlau si për inat të gjitha pritjet
Mbase tani është koha
Për dollinë e një shprese të pashpresë

DIELLI LAKURIQ DËNESTE SI KALAMA

Ju lutem mos m'i prekni plagët
Dhembjet e tërë botës
Kullojnë një lloj qelbi prej amoniaku
Kullojnë dhembjen time
E cila kurrë nuk u shërua

Mbrëmë ose në një tjetër mbrëmje
Më kujtohet si sot
Kur më ndoqën cerberët
Më ndoqën edhe për tej ferrit
Bijtë e mallkuar të Luciferit

Në çastin kur zbrita në Ad
Çfarë nuk pashë në atë skëterrë
Sy të shkukur nga kafkat e thyera
Nga trupi dhe shpirti i nakatosur
Njerëzve u mungonin gjymtyrët

Në një skutë të dhunuar
Pashë të fshehur diellin e vdekur
Kishin ikur edhe yjet
Qielli lakuriq dëneste si kalama
Dëneste te muranat e faltores së rrënuar

**PËR ÇDO DITË I NUMËROJMË
MINUTAT**

Ne të gjithë në brendinë tonë
Nuk e pranojmë vdekjen
Ani që
Për çdo ditë
Vdesim nga pak si elefanti

Kur kthehemi nga mërgimi
Në varrezat e fshatit
Blejmë dy gishta tokë
Blejmë kohën
Për t'i fshehur eshtrat prej shiut

Blejmë edhe një arkivol
Prej atyre më të shtrenjtë
Mbasi s'patëm një jetë
Si duhet në kurbet
Të kemi një varr dinjitoz

Sa herë më bie udha
Kah kisha
Shoh arkivolin e mbështetur
Për kujtesën e drurit
I cili aq shumë e deshi jetën

Një arkivol një dru
Dhe një njeri i vetmuar
Për çdo ditë i numërojnë minutat
E fantazmës blu
Mbështetur për murin e falsores

ÇFARË NUK FLITEJ NË QYTETIN E URAVE

Nuk mjafton të thuash
Natën e mirë
Mbi tavolinën e kujtimeve
Mungon trëndafila pa gjemba
Mungon qeshja e jote
Ajo e pafajësisë

Sa e sa net kaluan nën urat e qytetit
Notuan Lumëbardhit
Pragje dyersh
Dritare të shkullura nga dora e stuhive
Por asnjëherë nuk pashë
Se si notonin trëndafilat pa gjemba

Të kujtohet dimri i parë
Dhe bora e kuqe me ngjyrë trëndafili
Çfarë nuk flitej në qytetin e urave
Dikush thoshte se bora është skuqur
Prej deshve të flijimit
Kurse qielli i atdheut tim villte vrer

DY PUTHJE TË VEÇANTA PO I LË MBI TAVOLINË

Sonte s' do të vdesim e dashur
Sepse për të vdekur
Duhet jetuar dyfishin e jetës
Shiko mbi tavolinën e dhembjes
Se si zgërdheshen kujtimet

Kurse ne mbase nuk kemi kohë tjetër
Përveç të mendojmë për vdekjen
Le të vdesin ata
Që s' dinë të dashurojnë
Dy puthje të veçanta po i lë mbi tavolinë

Njërën për sonte kurse tjetrën
Për një tjetër ditë
Në të cilën nuk ekziston vdekja
Sepse ne nuk kemi kohë
Për një akt kaq të shëmtuar

Dy puthje dhe tavolina
Me disa libra të grisura qëndrojnë
Në një heshtje pa skenar
Kurse era lozonjare
Pareshtur troket në dritaret tona

AS PËR NDONJË TRËNDËFIL TË VERDHË

Pas puthjeve tua të zjarra
Asgjë nuk më duhet sonte
Lëre mbi tavolinën e dhembjes
Trëndafilin e egër
Dhe shko ku të duash

Sa për sonte nuk kam nevojë
Për qeshjet misterioze
As për ndonjë trëndafil të verdhë
Deri sa ringjallen kujtimet në mua
Mjafton pengu i fjalës

Ti u largove shumë herët
Ndoshta nuk ishe asnjëherë banore
E shtratit tim të boshatisur
Mbase në vend teje
Këtu jetonte dikur një siluetë

DALIN NË SHESH KALORËSIT E VETËTIMAVE

Nën pikëllimet e trishtuara
Të duarve
Si relikte të lashta
Paraqiten hijet e vdekjes
Paraqiten në çastin
Kur nga të katër anët e atdheut frynë stuhitë

Një njeri i uruar mbanë në dorë
Lahutën e malësisë
Dhe këndon për eposin shqiptar
Këndon një këngë të lashtë
E cila kurrë nuk është kënduar
Në trojet tona apokaliptike

Një zë baritoni si nga honi
Buron me tërë lashtësinë e kohës
Buron e kaluara
Me një madhështi të paparë
Dalin në shesh kalorësit e vetëtimave
Dhe kalërojnë si në kohërat e Gjergjit

POR GJITHSESI DIÇKA MISTERIOZE

Vonë kuptova se nuk paskam asnjë fjalë
Për të kënduar
Në këtë ankth paskan vdekur
Të gjitha këngët
Që i mbolla me shumë kujdes

Ti nuk ishe askund
Si sonte që jam duke parë
Fluturimin e zogjve klandestin
Të pashë ty kur dënesje
Tok me fluturimet e panumërta

Ishin ato stinë kur ngrihej loti në sy
Kurse nga majat e shkrepave
Deri të Lugjet e Verdha
Asnjëherë ama bash askurrë
Nuk i dëgjuam zogjtë e verbër duke kënduar

Ndoshta ishte një mallkim
Ose na mbetën peng fjalët diku te retë
Por gjithsesi diçka misterioze
Shtrihej mbi dallgët e flokëve
Të nënave duke i mëkuar binjakët

NJË ARKIVOL GRI

Ai më shikonte vëngër
Me shikonte me sy prej thëngjilli
Ishte një natë e errët
Qelia numër shtatë
Si një i sëmurë astmatik merrte frymë

Nuk frymonin as gurët
Algat e ngrira zbritnin nga muret e verdha
Një duhmë kaherë e njohur
Për shijen e të burgosurve
I kishte zënë shtigjet e frymëmarrjes

Këtu në këtë sterrë të rëndë
Vdesin edhe kandrat
Një arkivol gri
U zhduk në thellësinë e korridorit
U zhduk si kujtesa e banorëve të pafat
Prishtinë, 24 qershor 2019

KURSE KY POPULL I PËRVUAJTUR

Në ëndrrën time
Ka kohë që korbat nuk i ndalin krakëllimat
Nuk i ndalin as fluturimet e pakuptimta
Ju s'mund të kuptoni
Se sa janë të trishtuara netët e verbëta

Dymijë vjet shoh të njëjtën ëndërr
Vijnë kalorësit e zinj
Vijnë nëpër një shteg metafizikë
Dhe ua zënë vendin zhgjëndrrave
Pas tyre mbesin të lehurat e pakontrolluara

E di ju nuk më besuat asnjëherë
Më parë u besonit gënjeshtrove
Që përsëriteshin gjatë dekadave të dhunës
Se sa kurrizit tim të thyer
E të lakuar nga barra e urrejtjes

Më duket se ishit në lajthitje
U besonit prelatëve vrasës dhe pedofil
Kurse ky popull i martirizuar
Përpos vajit dhe dhunës
Nuk gjeti asnjë derë të hapur në jetë

PIKONTE SI RRËSHIRA E ZEZË

Shumë pak re paskan mbetur
Në varfërinë e qiellit
Ikën të gjitha fluturat e mendimeve
Ikën përgjithmonë
Me vjeshtën e lagur nën shiun e acartë

Më kujtohet kur isha fëmijë
I shtrirë mbi dhembjen e atdheut
Shikoja retë e bardha që dukeshin
Si delet e egra duke kullotur
Nëpër fushat e gjëra të mëllenjave

Në fëmijërinë time të hershme
Bëhesha sy e vesh
Dhe dëgjoja me kureshtje
Bisedat e gjata të pleqve
Po ato biseda që s'kishin të sosur

Edhe netët e thikave ishin të gjata
Të gjata si majat e gjembave
Më kujtohet kur nga sytë e mbrëmjeve
Pikonte si rrëshira e zezë
Pikonte gjaku nga kafkat e drobitura

MBI ATO KRESHTA

Shtrihu mbi këta gurë të murrmë
Dhe përjetoje
Mrekullinë e reve të bardha
Një pamje kaq madhështore
Vetëm në gjerdanin e Valbonës
Mund të përjetoj njeriu

Ja sapo i hapi flatrat
Ai shpend i mermertë
I hapi dhe përjetoj bukurinë
E purpurt të mjegullave
Unë asnjëherë s'kam rastisur të shoh
Një mrekulli kaq hyjnore

Shkuma e bardhë e stërkalave
E cila mund të krahasohet
Vetëm me bardhësinë e dëborës
Që duket si një plis perëndie
Mbi ato kreshta
Ku vetëm zanat e mira përjetësisht banojnë

KUR ISHTE FËMIJË

Ky grumbull gurësh
Në këto lartësi ekstreme
Mbase po më duken sonte
Si varret e bardha
Të mjegullave

Vetëm disa stërkala të imta
Mund të shembin
Njëherë e përgjithmonë
Mbretërinë e fjetur
Të këtyre gurëve të murrmë

Më kujtohet im at kur thoshte
Vetëm një sy gjumë
Nëse bëjë
Në ëndrrat e këtyre gurëve
Mund të zgjohem i rilindur

Më pat thënë me një rast
Se këtë tregim fantazmagorik
Ka dëgjuar
Kur ishte fëmijë
Prej etërve të tij të lashtë

**DUKE I LARË PAMJET E
TURBULLTA**

Ka çaste të tilla
Kur humbi mes gishtave të erës
Humbi duke kërkuar vetveten
Në errësirë
Kurse pasqyrat konvekse
Më duken si hijet e largëta të kujtesës

Brenda meje një dhomë e përgjumur
Sa herë që i hapi dritaret
Shoh në oborr vegimin tim
Duke u përpëlitur si pula e ngordhur
Pas shpine diku në thellësi
Paraqiten lakuriq me qindra imazhe

Shikoj sërish po ato pamje
Nga mjegullat e bardha
Më dalin parasysh
Gurët e murrmë
Duke i pastruar imazhet e turbullta
Me lotin e kristaltë të heshtjes

SHNDËRROHEN NË DALLGA TË RREPTA

Gjithmonë më kujtohen
Pikat e ujit
Po ato pikëza monotone të çezmës
Që më bënë të çmendem
Nga të trokiturat boshe
Mbi pjatën e palarë të mbrëmjes

Shikoja i nevrikosur
Se si i përzierin me gishtat e holla
Patatet e pangrëna
Gjersa miu i bardhë
S'frikohej nga mos durimi im
Me afsh i lëpinte pirunët e ndryshkur

Kurse në dhomën e çrregulluar
Me sirtarë të hapur
Bisedoj me lashtësinë e librave
Pikat e imta të fjalëve
Shndërrohen në dallga të rrepta
Që m'i përmbysin ëndrrat e një kohe

VAJTONTE KITARA

Dikur vonë kuptova
Se në kontrapunktin e kujtesës
I rruaj puthjet e tua
I rruaj edhe ca kujtime të vogla
Sepse atë të mëdha nuk harrohen

Të kujtohet kur çurgonte lëfyti
Kurse ne vuanim
Nga një etje e panjohur
Vuanim për stinët e ikura
Sepse dimri trokite te portat e drunjta

Të pata thënë njëherë
Se keq na janë përzier stinët
Ti nuk më besove
Si gjithmonë mbaje ison e kokëfortësisë
Mbaje deri në sëmundje egon tënde

Ti e di se askurrë nuk ta prishja qejfin
Të lija të jetosh me mëkatet e tua
Vetëm kur dridhej teli i pestë
Vajtonte kitara
Tok me kontrapunktin e kujtesës

SA QË JUVE ASGJË S'JU KUSHTON

Sonte kam nevojë
Sa shumë kam nevojë
Për buzëqeshjen tënde lozonjare
Ua kisha falë tërë botën njerëzimit
Për një qeshje të virgjër

Ju thashë se kam shumë nevojë
Për qeshjen e gjetheve
Yjet sonte s'duken askund
Mbase janë fundosur
Në shpirtin e pafund të qiellit

Më duket se nuk kërkoi shumë
Aq pak galdim
Mund të më ofroj një qeshje
Sa që juve asgjë s'ju kushton
Të më bëni të lumtur

MUND TA ZGJOJ NË MUA

Hë pra përse e mbanë
Ison e grindjeve
Merre veten me të mirë
Lulet nuk rriten
Nëse nga rrënja fishken gjethet

Të pata thënë njëherë
Dhe do të të them gjithmonë
Për një qeshje të virgjër
Do i preki të gjitha yjet
Qiellin do e zbres në gjoksin tënd

Pa ty nuk ndjej as ngrohtësinë e diellit
Më ngufat acari i heshtjes
Vetëm një qeshje jo prej atyre mëkatare
Mund ta zgjoj në mua
Pranverën me të gjitha lulet e dynjasë

PËR TË MBËRRITUR DERI TE ËNDRRAT

Avionët e sotëm nuk u shëmbëllejné
Atyre avionëve prej letre
Të atillë siç i ndërtonim
Dikur në fëmijërinë tonë
I ndërtonim edhe varkat
Të cilat asnjëherë
Nuk e njohën përmytjen

Vendosnim nëpër kicet e zbukuruar
Nga një zemër prej letre
Dhe ua dërgonim
Të dashurave tona
Ua dërgonim edhe tufa aguliçesh
Që nuk e njihnin dhembjen

Ishin kohëra tona të fëmijërisë
Të mira
Me përplot dashuri pa hile
Më kujtohet
Kur netëve të vona
Kuvendonim edhe me zogj prej letre

Më duket se nëse s'kam harruar
Ndërtonim edhe ëndrra
Nga një lloj i posaçëm i letrave
Ndërtuam edhe shkallë prej kartoni
Për të mbërritur deri te ëndrrat
E të dashurave tona prej letre

MEGJITHATË PO ATË FJALË

Kur m'i mbyllin dyert
Atje brenda rropullive të dhomës
Mbesin vetëm kujtimet
E të gjitha kohërave
Kurse unë në kontrapunktin e natës
Vendosi në çengel dashin e flijimit

Nga librat e shenjtë i nxjerri
Vetëm parathëniet e parathënieve
Duke shkruar sagën
E një historie
Të shndërruar në legjendë
Ua tregoj udhën perëndive të Olimp

Dikur vonë kur humbi mes fjalëve
Kërkoj një tjetër fjalë
Te e cila
Domosdo ringjallen bashkëtingëlloret
Megjithatë po atë fjalë
Vendosi në fronin e pathyeshëm të kujtesës

PRITNIN NUSET E SHTËPISË

Më kujtohet kur i kyçnim dritat
Shtëpia ringjallej
I shëmbëllente njeriut
Nga të katër anët e mureve
Zbrite lagështia
Ringjalleshin qirinjtë

Dhoma e madhe ajo e burrave
Mbushej me legjenda
Zëri i lashtë i lahutës
Dëgjohej shtatë fshatra larg
Përreth këndonin shtojzovallet
Këndonin vallen e tyre të bekimit

Kur i kyçnim dritat e bardha
Nga fshati iknin lukunitë
E të gjitha llojeve
Nëpër dhomat me nga një shami në dorë
Pritnin nuset e shtëpisë
Pritnin pranë sofrave të shtruara me dashuri

BASHKË ME ZOGJTË E LEGJENDAVE

Kur i shtronim sofrat prej gurëve
Vinin në shtëpinë tonë
Me bekimin e Zotit të shtëpisë
Bashkë me legjendat
Uleshin këmbëkryq edhe zanat e mira

Këtu në këto male të Krasniqes
Shtrohej si askund
Buka dhe kripa
Shtrohej edhe dashuria
E cila u shndërrua në peng të Dragobisë

O malet e mia të Mira
Të zgjuara si këto plisa e lisa
Sa e sa herë treguat
Se buka këtu nuk jepet nën këmbë
Por me krenari shtrohet në sofrën e burrërisë

O malet e mia të Mira
Ju o Lugje të Verdha
Ju përgjëroj me tokë e qiell
Këndoni dhe fluturoni hapësirave
Bashkë me dykrenorët
Dhe zogjtë e mirë të legjendave
Prishtinë, 25 qershor 2019

Cikli i tretë
Këndonin tok me dragonjtë e Dragobisë

TË GJITHA VDEKJET E GURËVE

Në sytë e verdh të diellit
Shikoj formën e gurit
Shikoj dhe meditoj
Se si mund t'ia nxjerri
Shpirtin vdekjes nga shkëmbit e murrmë

Një hije e zezë sillet vërdallë
Sillet mbi kokën time
Nën shkumën e bardhë të lumit
Të çmendur
Pëlçasin kapilaret e drurit

Askund në botë
Vdekje nuk lind nga vdekja
Përpos në këtë grykë prej gurëve
Më patë thënë një kalimtar
Se në ato maja të bardha u lindën zanat

Një këngë e lashtë homerike
Dëgjohet pas kreshtave
Atje ku bardhësia e borës
I ka përbuzur dhe i përbuzë
Të gjitha vdekjet e gurëve

HEJ KY QIELL ME GRIVA TË BARDHA

Askush tjetër
Përpos kuajve të bardhë
Nuk mund të vrapojnë
Mes këtyre gurëve të murrmë
Me kaq krenari sa vrapon kali im

Sa herë që hyra kalëruar
Në shpirtin e legjendës
Pas meje vinin kalorësit e dritës
Kurse ata të errësirës
Largoheshin në heshtje të turpëruar

Kali im i bardhë mes gurëve
Sa bukur hingëllon
Në gjuhën e kuajve
Hingëllon sa që aty për ata
Zgjohen legjendat e lashta

Hej ky qiell me griva të bardha
Sa shumë i shëmbëllen
Kalorësve të dritës
U shëmbëllen
Sa që edhe gurët filluan të dashurojnë

I NDOQI NJËHERË E PËRGJITHMONË

Me këto pamje transparente
Mund të jen vetëm gurët
Në këtë grykë zanash
Ku dielli
Bisedon me shtojzovallet

Një pëllumb fluturoi
Deri te majat më të bardha
Dhe mu në atë çast
Si për kërshëndellat e para
I pamë vezët e skuqura mes mjegullave

Mbase ishte mu ai pëllumb
Që i ndoqi nga shtrati i Valbonës
I ndoqi njëherë e përgjithmonë
Të shtatë kalorësit
E çmendur të Apokalipsit

QANIN GURTË E MURRMË

Netët pa ëndrra s'mund të quhen net
Një fije e hollë kashte
Mund ta djegë tërë malin
Po të mos ishin gurët
Nga malet do mbetej vetëm hiri

Unë di se në fshatin tim
Me gurët e bardhë
I kemi ngritur kullat të cilat gjithmonë
Na kanë zbardhur fytyrë
Kur na sulmonin korbat e zinj

Nuk pushonin as laraskat
Mbulonin qiellin e atdheut tim
Me disa lloje krakëllimash
Sa që fëmijëve të vegjël
Ua prishnin gjumin

Më kujtohet kur ishte koha
E pikëllimeve
Qanin gurët e murrmë
Tok me ata të bardhë
Qante atdheu i etërve qanin nënat pa shami

KËNDONIN TOK ME DRAGONJTË E DRAGOBISË

Askund në botë
Si në atdheun e etërve të mi
Nuk çelin gurët
Këtë lloj dashurie kaq fantazmagorike

Një gur lind nga guri
Kurse tjetri vdes mbi shkumën e bardhë
Ose në lotin e brishtë të Valbonës
Lindin me qindra gurë të stralltë

Kam dëgjuar prej pleqve
Se në këtë luginë
Mbi dallgët e lotëve të gëzimit
Gjithmonë kanë kënduar Homerët

Kur lahutarët i krihnin në maja
Flokët e thinjura të stinëve
Burrat nuk i ndalnin këngët maje krahu
Këndonin tok me dragonjtë e Dragobisë

ATË ÇAST NDJEVA THELLË

Ne nuk mund ta kuptojmë
Frymëmarrjen e gurit
Pa e ndie thellë
Mëkatin e ndryshkur të hekurit

Dy pëllumba të mermertë
Dhe një trëndafil i gurtë
Më flenë në kujtesë
Që nga ajo kohë mësova gjuhën e gurit

Kur vizatova në ajër shtërgun
Prej dheut të kësaj toke
Atë çast ndjeva thellë
Se në mua rrokulliseshin kujtime

Më kujtohet guri i lagjes
Nga shpirti i tij mësuam
Se si duhet të dashurojmë
Pëllumbin e gurtë të fëmijërisë

NJË HON I ZI

Çfarë nuk pashë në jetë
Ura të bardha
Të bardha si gurët
E atdheut tim të vjedhur

Kalonin këndeje pari
Çafkat e tërë dynjasë
Dhe në sqepat e tyre katran
Bartnin gurët e atdheut tim

Që në fëmijëri mbetëm bonjak
Na i internuan etërit
I degdisën diku larg
Përtej shtatë maleve e shtatë deteve

Ishim pa fuqi t'i mbrojmë sinorët
Një hon i zi
Shtrihej mes nesh dhe pretarëve
Që na i grabisnin gurët e njomë

BURONTE SI NJË DASHURI UJORE

Si hijet e verdha erdhën
Dhe na i morën mëngjeset
Heshtën psalmet e gurta
Kambana zuri të ndryshkej
Nga sytë e ikonave
Pikonte një trishtim i paparë

Pas këtyre turbulencave
As zogjtë nuk uleshin te kambanorja
Heshtën edhe muranat e rrënuara
Një psalmë e lashtë
E cila i ngjante parathënieve
Më duket se ndërroi vendbanimin

Gjyshet tona nuk shkonin me bucela
Te kroi i zanave
Ku s'çurgonte asnjë pikë ujë
Mbase ishte shterur
Ai damar që buronte me shekuj
Buronte si një dashuri ujore

KU SOT VRAPOJNË DRERËT E EGËR

Çfarë po zbret nga ajo grykë
O Zot ky fllad pranvere
Po e prek kontrapunktin
E kujtesës
Dikur këtu vallëzonin burrat
Vallet më të lashta të shpatave

Më kujtohet kur si dizgjinët
E kuajve
Vringëllonin gjethet e rrapeve
Vringëllonin tej atij shpati
Ku sot vrapojnë drerët e egër
Vrapojnë drejt asaj drite të bardhë

Shtreza e argjend ka kohë
Që nuk i ka mbuluar këto shtrojera
Në të cilat rrallë herë
Dielli i lëshon rrezet e arta
I lëshon
Për t'i zgjuar likenet e kaltra

I LËSHON PERDET E TEATRIT ANTI

Asnjëherë më parë
Nuk më janë dukur këta shkëmbinj
Kaq shumëgjyrësh
E bardha fshihet pas të kaltrës
Fshihet për të mbërri
Deri te trampolina e gjelbërimit

Uji mbase me xheloz
Kujdeset për ngjyrat e algave
Të duken si ato të Lumëbardhit
Me njëmijë e një
Spektra të kaltra e të verdha ngjyrash
Njëmijë e një herë në ditë guri merr frymë

Kurse Valbona madhështore
Me tërë gjakftohtësinë e saj
I lëshon perdet e teatrit antik
I lëshon thellë në kujtesën e muzave
Dhe ndalet diku te majat
Kontrollon frymëmarrjen e gurëve

KURSE TJETRA ZBRET SI PATRIARK

Atje te ato thepa
Ku këndojnë vetëm Homerët
Çdo mëngjes në buzëkuqin e Valbonës
Tako hem me pamjet hiperbolike

Një hije si flutura e kaltër
Ngjitet majave
Kurse tjetra zbret si patriark
Nga ato kreshtat mbretërore

Dalë në bregun e majtë
Shikoj derdhjen krenare
Shikoj kah rrëshqasin vitet
Nëpër brinjët e shkumës së bardhë

Një kalimtar i etur në dy gjunjë
Pi freskinë e mëngjesit
Pak më larg kanjusha e bardhë
Në sqepin e saj sjell një kërthi

I KALËROVA MJEGULLAT

Asnjëherë nuk kuptova
Athua vallë
I lashë kërsëndellat pas shpine
Ose unë si i çmendur
Vrapova shtegut të vetëm
Galopova si një kalë i egër

Rrotullova gurë e ujë
Pluhurit ia shkunda të kaluarën
Gishtat më mbetën peng
Duke pastruar dyfekun
Dhe kurrë nuk arrita
Të ngjizëm me frymëmarrjen e gurit

Njëmijë shtigje i hapa
Dhe po aq i mbylla në kujtesën gurit
Gjithmonë si një kalorës i vetmuar
I kalërova mjegullat
Por asnjëherë s'arrita të kuptoj
Lojën e shkumës së bardhë mes guralecëve

QAJNË KUAJT DËNESIN RRAPET

Njëqind vjet i shërova plagët
E gurëve të murrme
Por kurrë s'arrita dot
T'i shëroj ato të Gjergjit

Si një kërthi i braktisur
Te faltorja
Dëneste gjoku i bardhë
Dëneste dhe i lëpinte plagët e atdheut

Në luginën e mallkimeve qajnë edhe kuajt
Qajnë sepse njerëzve
U janë shterur lumenjtë e lotëve
Qajnë kuajt dënesin rrapet

MOS KANË VDEKUR HOMERËT

Kaq shumë dhembje
E kaq shumë gurë
Në përparësen e Valbonës
Mos kanë vdekur vallë zanat
Nga kjo vdekje e zezë ofshan pikëllimi

Nuk hingëllon as gjoku i Mujit
Halilin mbase e ka dehur
Mallkimi i dashurisë
Asnjë zanë mali
Më shumë se një shekull s'këndoi

Kush e mallkoi këngën Zoti e mallkoftë
Këtu dikur jo vetëm drurët
Por edhe gurët këndonin
Disa herë më mirë se Homerët
Dhe u binin lahutave të lashta

Kaq shumë dhembje kaq pak shpresë
Mos kanë vdekur Homerët
Kjo heshtje që po i kallë drurët dhe gurët
Mbase një tjetër ditë
Do arrij ta ndezi flakë edhe ujin

KËTU KËTA NJERËZ TË MIRË

Në maja të gurëve
Një gur qante si fëmijë
Qanin edhe zogjtë endacakë
Çfarë të bëjë me këto balada të lashta
Kur kaq pashpirt
Po m'i gërryejnë rropullitë

Kurse lumi i bardhë
Si dëbora e Bjeshkëve të Mira
Mbase qenka mësuar ta recitoj
Poemën e Mjerimit
Këtu njerëzit në vend të lotëve
Gjithmonë kanë derdhur trishtim

Këtu këta burra të mirë
Si këmishën e dhëndërisë
Kanë veshur vdekjen
Për çudi
Burrat e gurët të këtyre shkëmbinjve
Sa shumë ngjajnë etërve të mi

NJË POET PA ATDHE

Nuk di me dashje ose pa të
Kjo histori
Edhe kësaj here
Po i mbyllë portat e hekurta

Në maja gurësh si britmat
Më të trishtuara
Dëgjohen piskamat e pemëve
Dëgjohen vajet që s'dinë të mejnë

Kur i zgjatëm duart
I zgjatëm përtej çdo mundësie
Lukunitë na i prenë udhët
Dhe sërish mbetëm njerëz klandestin

Atdheu s'qenka asgjë tjetër
Përpos një dhembje
Sa herë i zgjata duart ta preki lirinë
Ma shkurtuan gjuhën

Dhe ja se si kam mbetur
Një poet pa atdhe
Nga flokët e të cilit
Rrokullisen gurët e dhembjes

NJOH NJË FJALË PREJ GURI

Ende s'mund të kuptojnë njerëzit
Se sa e rëndë është pesha e fjalës
Thonë se peshon
Më shumë se çdo gur i murrmë
Gati gati peshon
Më shumë se dhembja

Më kujtohet kur jetoja mes fjalëve
Të cilat u shëmbëllenin
Gurëve në rrokullisje
Dhe s'kishin të ndalur
Deri në theqafje
S'ndaleshin dot në asnjë stacion

Nuk di a thua vallë
Më shumë vret fjala ose guri
Mbase që të dyja vrasin
Deri në alivanosje
Njoh një fjalë prej guri
Njoh një gur prej fjale

KËTU NË KËTË LUGINË GURËSH

Mbrëmë i pashë gurët lakuriq
Pashë se si dridheshin në shtrojerë
Asnjë agim nuk i hapi krahët
Më duket se tmerrësisht frikohej
Ta përqafonte vdekjen e gurit

Njerëzit në këtë luginë sa shumë
U shëmbëlleshin gurëve
Kanë një forcë marramendëse shpirtërore
Bien prej lartësive më të mëdha
Por kurrsesi nuk thyhen

Ecin vertikalisht nëpër dashurinë
Dhe mëkatit e tyre
Ecin mu ashtu siç synojnë perënditë
Këtu në këtë luginë gurësh
Burrat asnjëherë nuk janë gjunjësuar
Prishtinë, 26 qershor 2019

Adem Zaplluzha u lind më 1943 në Prizren, shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime, kryesisht me poezi ,filloi të merret që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetata e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së Shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa Antologji dhe në librin “Kosova letrare” të poeteshës Monica Mureshan.

Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995 nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002.

Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i Shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2009.

14. "Kashelasha në vargje", poezi për fëmijë," Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. "Pema e bekuar", E përkthyer, Rumani, 2010.
16. "Bajraktarët e vatanit", poezi satirike, Klubi letrar, "Fahri Fazliu" Kastriot , 2010.
17. "Hijet e ndryshkura", poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot, 2010.
- 18."Stuhi në Kutulishte", poezi, "Qendra e kulturës", Kastriot, 2010.
19. "Posa ikte nata", poezi, "Qendra e kulturës ", Kastriot, 2010.
20. "Loja e myshqeve", poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot, 2010.
21. "Lumëbardhi dhe gjëma", poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot, 2010
22. "Metafora e heshtjes", poezi, "Qendra e kulturës", Kastriot, 2010
23. "Hyji në Prekaz", poezi,"Qendra e Kulturës", Kastriot, 2010.
24. "Sinorët e hinores", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. "Don Kishoti dhe Rosinanti", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26."Zjarri i dashurisë", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. "Kur likenet vallëzojnë", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. "Ditari në vargje", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. "Tingujt që nuk përfundojnë", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.

30. "Shtegu i mallit", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. "Korniza e thyer", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
32. "Zgjimi i gjëmës", Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
33. "Vallja mistike", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. "Merre kodin", Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. "Letër atdheut" poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. "Tejdukshmëria e shiut", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. "Përtej teje", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. "Sa afër e sa larg", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. "Vallja e zanoreve", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. "Ikja e eshtrave", Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
41. "Kalorësit e mjegullave", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. "Hingëllimat e shiut", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. "Kur pemët i ndërrojnë këmishët". Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. "Mirëmëngjesi Imzot", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. "Kafshimi i mikut", Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

78. “Pyesni zogitë në ikje”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
91. “Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
- 94.”Psalm i harruar ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
- 95,”Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjënëse”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
105. “Si trenat e verbër ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

110.”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

111.“Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

113.“Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” ,Prishtinë, 2015

114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

116.”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015

118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015

119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015

122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015

123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
127. “ Njëpër brigjet e kujtesës” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016.
- 135.“ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
- 136.“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
138. “Nuk i them unë dot kësaj liri” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2016
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.
143. “Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
144. “Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017
145. “Teatri antik i kujtesës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
146. “Portreti i lirisë”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
147. “Një stinë delikate”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
148. “Te ullishtat e vjetra ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
149. “Ishim të lumtur si gjinkallat”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
150. “Pikëllimet e rrënjëve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
151. “Telat e shirave ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
152. “Një stuhi prej bryme”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2018
153. “Sonte s’ka dashuri ” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
154. “i shëmbëllente pluhurit kozmik”, Poezi, Shtëpia Botuese “TRENDI”, Prishtinë. 2018

- 155.“Llamburite atdheu i plagosur” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 156.“Gurët e pjekur shtatë herë” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
157. “Kur të dalë nga kjo stinë” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 158.“Ishin thyer te gjitha urat ” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 159.“Gjethi i këputur në vjeshtë ” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 160.“Ti mundesh nëse do” poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 161.“Pëllumbat prej rrufeve”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
162. “Diku në zbrazëtinë e ndërgjegjes”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 163.“Retë e dendura të kujtesës ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2018
- 164.“ Pak diell e shumë acar”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 165.“Kur kyçen yjet e harresës ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 166.“Nga pragjet e shtëpive”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 167.“Fluturat e djegura ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 168.“Përtej asaj peme”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 169.“ Kuajt e mjegullave”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
- 170.“Po të ishte ndryshe ”, poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019

171. “Kur kthehen zogjtë e shiut ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
172. “Mes gishtave të hijes”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
173. “kush i theu xhamat e shiut”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
174. “Poemat e dhembjekrenarisë ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
175. “Marsi i çmendur në dy kohës”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
176. “ Kur dënesin varret”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2019
177. “ Mos më uroni udhë të mbarë”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë
178. “Nuk mjafton të kesh vetëm emër ”,
poezi, Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
179. “Portat e mbyllura me dyllë ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
180. “Deri në baladën tjetër ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
181. “ Bleta e kaltër”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
182. “_Nën vezullime yjesh ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
183. “Duart e zhagmitura_ ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
184. “_psherëtimat e gurëve ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020
185. “Atdheu im i dhembjeve_ ”, poezi,
Shtëpia Botuese TRENDI”, Prishtinë, 2020

PËRMBAJTJA

<i>Cikli i parë</i>	
<i>Atdheu im i dhembjeve.....</i>	<i>15</i>
1.Thonë se këto Lugje të verdha.....	17
2.....	18
3.....	19
4.....	20
5.....	21
6.	22
7.	23
8.	24
9.	25
10.	26
11.	27
Atje lartë te majat e qiellit.....	28
Në atdheun e etërve.....	29
I ngrinë vezët e zeza.....	30
Këtu kurrë nuk shkyçen dritat.....	31
Që mësynë aq egërsisht.....	32
Pa e përjetuar vdekjen e gurëve.....	33
Kur vallëzonin shtojzovallet.....	34
Nënat shqiptare kurrë nuk qajnë.....	35
Atdheu im i dhembjeve.....	36
Nën kalldrëmet e lashta ilire.....	37
Për të mos vdekur kurrë.....	38
Më pritnin edhe lisat.....	39
Kurrë nuk vdesin në këto shkrepa.....	40

Cikli i dytë

<i>Unë nuk vrasë as për të ekzistuar.....</i>	<i>41</i>
Sa shumë urrej vetveten.....	43
Dikur vonë harruam se kush ishim.....	44
Unë nuk vrasë as për të ekzistuar.....	45
Duke shikuar orën e ndalur në stacion.....	46
Dje fluturuan në eter.....	47
Shponin asfaltin e ngjyrosur.....	48
Mbase tani është tepër vonë.....	49
Dielli lakuriq dëneste si kalama.....	50
Për çdo ditë i numërojmë minutat.....	51
Çfarë nuk flitej në qytetin e urave.....	53
Dy puthje të veçanta po i lë mbi tavolinë.....	54
As për ndonjë trëndafil të verdhë.....	55
Dalin në shesh kalorësit e vetëtimave.....	56
Por gjithsesi diçka misterioze.....	57
Një arkivol gri.....	58
Kurse ky popull i përvuajtur.....	59
Pikonte si rrëshira e zezë.....	60
Mbi ato kreshta.....	61
Kur ishte fëmijë.....	62
Duke i larë pamjet e turbullta.....	63
Shndërroheshin në dallga të rrepta.....	64
Vajtonte kitara.....	65
Sa që juve asgjë s'ju kushton.....	66
Mund ta zgjoj në mua.....	67
Për të mbërritur deri te ëndrrat.....	68
Megjithatë po atë fjalë.....	70
Pritnin nuset e shtëpisë.....	71
Bashkë me zogjtë e legjendave.....	72

Cikli i tretë

<i>Këndonin tok me dragonjtë e Dragobisë.....</i>	<i>73</i>
Të gjitha vdekjet e gurëve.....	75
Hej ky qiell me griva të bardha.....	76
I ndoqi n njëherë e përgjithmonë.....	77
Qanin gurtë e murrme.....	78
Këndonin tok me dragonjtë e Dragobisë.....	79
Atë çast ndjeva thellë.....	80
Një hon i zi.....	81
Buronte si një dashurin ujore.....	82
Ku sot vrapojnë drerët e egër.....	83
I lëshon perdet e teatrit antik.....	84
Kurse tjetra zbret si patriark.....	85
I kalërova mjegullat.....	86
Qajnë kuajt dënesin rrapet.....	87
Mos kanë vdekur Homerët.....	88
Këtu këta njerëz të mirë.....	89
Një poet pa atdhe.....	90
Njoh një fjalë prej guri.....	91
Këtu në këtë luginë gurësh.....	92

Katalogimi në botim – **(CIP)**

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Atdheu im i dhembjeve / Adem Zaplluzha. -
Prishtinë : Trendi, 2020. - 109 f. ; 21 cm.

ISBN 978-9951-757-49-2